

Vrhovno sodišče se hvali, da je zavarovalo Rome pred sovražnim govorom, sodba pa ni za javnost

Vrhovno sodišče je danes na svoji spletni strani opozorilo, da je z razsodbo ugodilo romski skupnosti, ki ji v sodnem postopku ni uspelo proti mediju, ki bi naj širil sovražni govor. Podobnosti, kdo je sprožil sodni postopek, proti komu in kakšna je ta sodba, pa na vrhovnem sodišču prikrivajo. Po vsebini njihovega sporočila ugibam, da gre za spor, ki ga je romska skupnost sprožila proti Radiu Krka zaradi poročanja njihovih novinarjev in objavljenih odzivov poslušalcev.

Sodba še ni za javnost

Sodišče, ki je samo objavilo sporočilo o pomembni sodbi, ki se nanaša na sovražni govor, sem prosil, če mi lahko posredujejo sodbo, ker je primer zanesljivo pomemben za javnost, če so se sami odločili opozoriti nanj. Prav je, da javnost pozna podrobnosti.

Odgovorili so mi, da sodbo šele vročajo strankam v sporu in mi je zato ne morejo posredovati, da pa lahko več izvem, ko bo konec sodnih počitnic.

Kaj podobnega na ustavnem sodišču, da bi objavili sporočilo o pomembni sodbi, potem pa medijem pojasnjevali, da sodba še ni dostopna in da naj počakajo kak mesec, še nisem doživel.

Zakaj sodišče objavljajo vsebino, če javnost ne sme vedeti, kaj so odločili?

So pa na svojem spletnem portalu v tem sporočilu povzeli, da je v zadevi, ki jo je obravnavalo Vrhovno sodišče, sodišče prve stopnje izreklo obsodilno sodbo, višje sodišče pa je pritožbi ugodilo in sodbo sodišča prve stopnje spremenilo tako, da je obdolženca oprostilo obtožbe. Zapisali so:

“V konkretni kazenski zadevi beseda grožnja ni bila izrecno uporabljena, vendar zapis, sicer eden od številnih v tistem času objavljenih na določenem spletnem portalu, ki s svojo vsebino napotuje na uporabo eksploziva in strelnega orožja zoper romsko skupnost, v povezavi z glasbeno željo, v kateri se pevec sprašuje, kam so odšli vsi Romi (cigani), po vsebini pomeni grožnjo per se. Glede na to, da je romski skupnosti že ustavno zagotovljeno dodatno varstvo in s tem pozitivna diskriminacija, kar je glede na zgodovinsko izkušnjo te skupnosti tudi razumljivo, obdolženčev predlog za rešitev „problema“ vsebuje vse zakonske znake kaznivega dejanja, tako da ni potrebno, da bi bil izpolnjen še dodatni pogoj, da bi ravnanje storilca privedlo do potencialne nevarnosti ogrožanja ali motenja javnega reda in miru. Vrhovno sodišče je zato vloženi zahtevi za varstvo ugodilo in ugotovilo, da je bila s sodbo sodišče druge stopnje kršena določba prvega

odstavka 297. člena Kazenskega zakonika v zvezi s 1. točko 372. člena Zakona o kazenskem postopku”

Celotno sodbo je danes [objavil časopis Dnevnik](#), kjer opozarjajo, da so jo pridobili iz državnega tožilstva. Je pa tudi ta sodbe cenzurirana, verjetno zaradi varstva osebnih podatkov, čeprav so brisana tudi imena pravnih oseb, ki varstva zasebnosti praviloma ne uživajo. Iz sodbe ni mogoče ugotoviti niti, kdo je bil tožen. Cenzurirano sodbo, kot so jo objavili na Dnevniku, lahko preberete tukaj:

Celotno sporočilo vrhovnega sodišča o sodbi vrhovnega sodišča, s katere vsebino javnost še ne sme biti seznanjena, je takšno:

Vrhovno sodišče odločilo o pomenu sankcioniranja ravnanj z znaki sovražnega govora

sodni postopki | [objave](#) | aktualno

datum: **08.08.2019**

vir: **Vrhovno sodišče**

Javno spodbujanje ali razpihovanje sovraštva, nasilja ali nestrpnosti, ki temelji na določeni osebni, praviloma nespremenljivi okoliščini posameznika, je kaznivo dejanje, če ga storilec stori bodisi na način, ki lahko potencialno ogrozi ali moti javni red in mir bodisi z uporabo groženj, zmerjanja ali žalitev.

Prepoved razpihovanja sovraštva, nasilja ali nestrpnosti, ki temelji na narodnosti, rasni, verski ali etnični pripadnosti, spolu, barvi kože, poreklu, premoženjskem stanju, izobrazbi, družbenem položaju, političnem ali drugem prepričanju, invalidnosti, spolni usmerjenosti ali katerikoli drugi osebni okoliščini, je namenjena zavarovanju vrednote mirnega sobivanja v državni skupnosti. Temeljna pravna dobrina, ki se varuje s tem kaznivim dejanjem je javni red in mir, pa tudi človekovo dostojanstvo, ki ima v demokratični družbi poseben pomen in je, kot je večkrat zapisalo Ustavno sodišče, v središču ustavnega reda Republike Slovenije. Pomemben cilj uzakonitve tega kaznivega dejanja je preprečiti na predsodkih temelječo diskriminacijo deprivilegiranih, ranljivih družbenih skupin. Vrhovno sodišče besedilo prvega odstavka 297. člena Kazenskega zakonika razlaga tako, da v primerih, ko je bilo dejanje storjeno z uporabo grožnje, zmerjanja ali žalitev, če so podani ostali zakonski znaki za obstoj kaznivega dejanja, ni treba, da bi zaradi takega storilčevega ravnanja prišlo tudi do potencialnega ogrožanja javnega reda in miru. Besedno zvezo, ki se nanaša na način storitve, s katerim se lahko ogrozi ali moti javni red in mir, pa je treba razlagati tako, da ni nujno, da bi zaradi storilčevega ravnanja do neposredne ogrožitve javnega reda in miru dejansko tudi prišlo, ampak je dovolj, da je dejanje sposobno povzročiti konkretno nevarnost, ki se kaže v ogrožitvi varovane dobrine. Sodišče mora v okviru opisa dejanja, na podlagi okoliščin obravnavanega življenjskega primera presoditi, ali je bilo storilčevo ravnanje sposobno pripeljati do konkretne nevarnosti. Pri tem samo abstraktna nevarnost ogrožanja ali motenja javnega reda

in miru ne zadošča. V zadevi, ki jo je obravnavalo Vrhovno sodišče, je sodišče prve stopnje izreklo obsodilno sodbo, višje sodišče pa je pritožbi ugodilo in sodbo sodišča prve stopnje spremenilo tako, da je obdolženca oprostilo obtožbe. V konkretni kazenski zadevi beseda grožnja ni bila izrecno uporabljena, vendar zapis, sicer eden od številnih v tistem času objavljenih na določenem spletnem portalu, ki s svojo vsebino napotuje na uporabo eksploziva in strelnega orožja zoper romsko skupnost, v povezavi z glasbeno željo, v kateri se pevec sprašuje, kam so odšli vsi Romi (cigani), po vsebini pomeni grožnjo per se. Glede na to, da je romski skupnosti že ustavno zagotovljeno dodatno varstvo in s tem pozitivna diskriminacija, kar je glede na zgodovinsko izkušnjo te skupnosti tudi razumljivo, obdolženčev predlog za rešitev „problema“ vsebuje vse zakonske znake kaznivega dejanja, tako da ni potrebno, da bi bil izpolnjen še dodatni pogoj, da bi ravnanje storilca privedlo do potencialne nevarnosti ogrožanja ali motenja javnega reda in miru. Vrhovno sodišče je zato vloženi zahtevi za varstvo ugodilo in ugotovilo, da je bila s sodbo sodišče druge stopnje kršena določba prvega odstavka 297. člena Kazenskega zakonika v zvezi s 1. točko 372. člena Zakona o kazenskem postopku.